

"Dagje naar het strand (deel 2)"

1949-1954. Tot het donker wordt speel ik elke avond in de duinen of in de geheime rozentuin. Meestal alleen, dan weer met mijn zusje en broertje. Soms mag ik met mijn oma en tante nog mee wandelen naar het centrum als het al donker is, na half tien. Meestal krijg ik een zak friet bij een friettent waar een rondborstige Belgische vrouw de scepter en de frietpan zwaait. Haar zoon, een vetkuif die een doodskopring aan zijn vinger heeft werkt er ook. Ik wil zo snel mogelijk een doodskopring, dan volgt de frietkraam later vanzelf.

Zomer 1956 huurt mijn grootvader een huis in Noordwijk. Zandvoort vinden ze te ordinair worden en ze komen daar al vanaf de twintiger jaren, dus ze kennen Zandvoort wel een beetje. Ik heb me nog nooit zo verveeld als die zomer in Noordwijk. In de boekenkast van het vakantiehuis vind ik een paar boeken van de journalist avonturier Paul Brunton. In zijn boek *Geheim Egypte* beschrijft hij een reis langs allerlei Tove naars en Yogis en een geheimzinnige astrale reis als hij een nacht in de Grote Pyramide overnacht. Mijn belangstelling voor het okulte neemt alleen nog maar toe na dit boek. In de herfst lees ik *De Vliegende Schotels Zijn Geland* van Desmond Leslie en George Adamski vol verwijzingen naar pre zondvloed beschavingen en de Ramayana en Mahabharata.

Dec. 1956 verhuizen we van Amsterdam zuid, Palestrinastraat 4 naar de J.C. van Oostzaanenlaan 6 te Heemstede. Een enkele keer kom ik nog wel in Zandvoort, maar de meest tijd breng ik door in de bibliotheken, knutselen met elektronische onderdelen en lezen, judo, jiu jitsu, tennis en tafeltennis. Als ik 20 ben organiseert mijn tante een zomerfietstocht naar Zeeland. Tegen heug en meug ga ik mee. Ik ben te oud voor deze onzin. Ik deel liever zelf mijn vrije tijd in dan met een tante, zusje en broertje op een gedwongen vakantie te moeten.

Aug. 1959 ga ik met Ko uit Amsterdam nog een keer naar het strand.

Juli 1960 werk ik als vakantiewerker een paar weken in de Kenemerduinen. Soms ga ik na afloop nog even naar het Bloemen daalse strand om te zwemmen. Ik koop van het verdiende geld een bandrecorder.

Zomer 1963 met Els vaak naar het Zandvoortse strand, het zwembad in Overveen of een open lucht bad in Amsterdam. In Bloemendaal zitten we meestal in café Het Hemeltje of op het terras van hotel Bloemenheuvel. Voor het laatst zit ik er in 1966 om er in 1996 na dertig jaar nog een keer terug te keren tijdens een lusteloze reünie van de leerlingen van de tweede klas van de Da Costa kweekschool. De spoken van weleer kwamen met volle kracht terug. Ik sliep een week tevoren slecht. Slechts met veel moeite liet ik me overhalen door de organisator van de reünie om terug te keren naar representanten van de zes jaar durende nacht merrie uit de zestiger jaren.

Aug. 1965. Ik heb deze zomer Els nauwelijks gezien omdat ze tijd nodig heeft voor haar hoofdkunde examen aan de gereformeerde kweekschool te Amsterdam en wil nadenken over ons. Het is een eenzame zomer zonder haar. Eind augustus koop ik zoals met Els afgesproken twee kaartjes voor een toneelvoorstelling *Gesloten Huis* van Sartre in de schouwburg van Haarlem. Ik ben Els eigenlijk wel een beetje zat en ga er naar toe met Frieda T. waar ik bij overnacht. In het najaar verbreekt Els de relatie plotseling en verlooft zich met een Drentse schoolmeester. De schok is groot, vooral omdat wij ondanks de tegenwerking van haar fijnchristelijke sektarische ouders verlovingsplannen hadden, die ze uit alle macht via de bekende christelijke

morele chantage praktijken tegen werkten. Ik krijg via Frieda een heel ernstige vorm van de ziekte van Pfeiffer ook wel de kissing disease genoemd. Ik stik bijna door de pijnlijke zweren in mijn keel. Twee maanden in bed met konstant 38 graden koorts. Ik ben twintig kilo afgevallen omdat ik niet goed meer kon eten en ben het hele jaar 1966 nog erg zwak, verbitterd, gedemoraliseerd en de hele dag moe. Ik probeer een hele week naar de Da Costa kweekschool te gaan, maar dat houd ik niet vol. Tot studeren kom ik niet. Ik neem een dapper besluit te stoppen met de oplei ding die maanden voor het hoofdakte examen en eindelijk eens te gaan doen waar ik werkelijk zin in heb en dat is kunstschilder worden. Zomer 1966 ga ik nog wel eens zonder veel enthousiasme naar het strand, maar het leven heeft voor goed zijn glans verloren. Ik zit alleen op een witte bank aan de boulevard en zie jongens en meisjes, mannen en vrouwen, vaak bruin verbrand de strand afgang samen af lopen zoals ik jaren lang met Els D. deed. Het is een van de meeste eenzame, verdrietige periodes van mijn leven. Over het verlies van haar zal ik nooit meer overheen komen weet ik dan al. Nog steeds bekruipt me een gevoel van woede, verdriet en droefenis als ik aan die tijd terug denk.

© december 2015, fredvanderwal, BasicPublishing.nl